

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI'NA YUNANLILARIN VE ERMENİLERİN "KATKISI"

Aydınlık Gazetesi, 22 Ekim 2013

Yıldırım Koç

1919 yılında İzmir'i Yunanlılar değil de İngilizler, Çukurova'yı da yalnızca Fransız askerleri işgal etmiş olsaydı, milli mücadelenin örgütlenmesi çok daha zor olacak, daha uzun bir süre alacaktı.

Dünya Savaşı başladığında herkesin beklentisi savaşın kısa sürede bitmesiydi.

Tam tersi oldu; tüm halkları etkileyen bir "topyekün savaş" yaşandı.

Büyük Kayıplar ve Asker İsyanları

Fransa'nın kaybı 1,4 milyon kişiydi; Fransa'da askerlik çağında olan her beş erkeğin biri hayatını kaybetti.

İngiltere'nin kaybı 740 bin kişiydi.

Bu büyük yıkım asker isyanlarına yol açtı.

Fransa'da 1917 Nisan'ında 68 tümen (Fransız ordusunun yarısı), büyük kaybın yaşandığı bir saldırı sonrasında emirlere uymadı. Askeri mahkeme 500 kişi hakkında ölüm cezası verdi ve bunların 49'u uygulandı. Disiplin, ancak bu baskılar ve bazı tavizler sonrasında yeniden sağlanabildi.

1917 yılında İngiltere'de de 100 bin askerın ayaklanması yaşandı. İngiliz ordusu bazı tavizlerle ayaklanmayı bastırdı ve ardından ayaklanmanın önderlerini idam etti.

Rus Devrimi sonrasında 14 ülke 1918-1920 döneminde Sovyet Rusya'ya saldırdı. İngiltere 40 bin, Fransa 12 bin ve İtalya 2.500 askerle saldırmıştı. Özellikle İngiltere ve Fransa, emirlere uyacak ve savaşacak asker bulmada büyük zorluk yaşıyordu.

Dünya Savaşı'nın büyük yıkımı, 1917 yılında yaşanan asker ayaklanmaları, Rus Devrimi'nin başarısı ve ardından Sovyet Rusya'ya yönelik emperyalist saldırıda yaşanan başarısızlıktan sonra İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin 1919 yılında Anadolu'da yeni bir askeri operasyon gerçekleştirmeye gücü kalmamıştı.

Taşeron Yunanlılar ve Ermeniler Devrede

O zaman devreye taşeronlar sokuldu.

Lozan Barış Konferansı'nın 27 Kasım 1922 tarihli oturumunda Yunanistan temsilcisi Veniselos Caclamanoş yaptığı konuşmada bu taşeronluk rolünü şöyle anlatmaktadır: "Yunan ordusunun, İzmir'e, kendi isteğiyle değil, Müttefiklerin çağrısı üzerine; Yunanistan'ın, kendi özel çıkarları için değil, bütün Müttefiklerin çıkarları için çıkartılmış olduğu kabul edilmiş bulunmaktadır."

İngiltere, Birinci Dünya Savaşı'nda, savaş sonrasında özerklik vereceği vaadiyle sömürgesi Hindistan'daki Müslüman ve Hindu askerleri Irak cephesinde Osmanlı'ya karşı kullanmıştı. Ancak bu sözler tutulmadı. Müslüman ve Hindu Hintliler, Anadolu'da başlayan hareketi bastırmakta kullanılmayı reddettiler; Müslümanlar, tam tersine, Anadolu'daki mücadeleye destek verdi.

İzmir'i, Balkan Savaşı sırasında yaptıkları zulüm Anadolu'ya göçen muhacirler aracılığıyla bilinen Yunanlılar değil de, daha ince emperyalist sömürü yöntemleri uygulayan İngilizler işgal edebilmiş olsaydı, Ege'de direniş başlar mıydı; Mustafa Kemal, İzmir'in Yunanlılarca işgalinin ertesi günü Samsun'a doğru yola çıkar mıydı?

Çukurova'ya el koyma niyetinde olan Fransız emperyalistleri, Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarında Fransız ordusunda meydana gelen asker ayaklanmaları olmasa ve intikam duygusuyla hareket eden Ermenilere Fransız üniforması giydirip halkın üzerine sürmeselerdi, Maraş ve Antep direnişleri bu kadar güçlü gelişir miydi?

Ulusal Kurtuluş Savaşı, sıradan insanlar ve hatta mücadelenin önderlerinden çoğu için, Yunanlıların ve Ermenilerin vahşi saldırılarına karşı halkın canını, namusunu, malını kurtarma mücadelesiydi.

Yunan ve Ermeni saldırılarına doğrudan maruz kalmayan kesimlerin Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılması, örgütlü öncünün büyük çabalarını, özverisini ve hatta yaptırımlarını gerektirdi.

Yunan ve Ermeni vahşeti, milli mücadeleye büyük "katkılarda" bulundu.